

JAMES ISLINGTON

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

LICANIUS: KNIHA PRVNÍ

HOST

Tacin Rada

Ildora

OSTROVY
CALANDRA

BOUŘLIVÉ
MOŘE

Narutav

NARUT

Deilannis

Lantarcha

Malacarský les

Menaatské
hory

Thrindar

Tasidel

Devlis

Talmiel

A N D A R R A

Variden

Caladel

VASHIJSKÝ OCEÁN

Shal
Terom

N

E

S

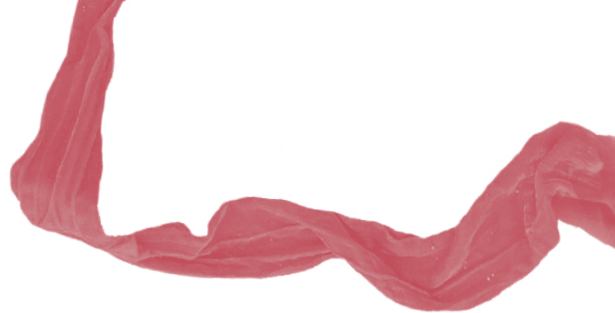
K

HOST

JAMES ISLINGTON

**STÍN VĚCÍ
ZTRACENÝCH**

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

JAMES ISLINGTON

BRNO 2018

The Shadow of What Was Lost

Copyright © 2015 by James Islington

Map © Tim Paul Illustrations

Translation © Milan Pohl, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-553-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-554-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-555-9 (MobiPocket)

Sonje.
Bez tvého nadšení, lásky a podpory
by tato kniha nikdy nevznikla.

PROLOG

Zazářil blesk.

Hladinu Eryth Mmorgu na okamžik zalilo světlo. Zvířené, roubené vody budily dojem, jako by se do kalných hlubin jezírka zabodl obrovský nůž. O sotva viditelný ostroh černých skal se rozbila tmavá vlna, se zasyčením vyplivla třicet metrů do vzduchu spršku vodní tříště a zase ustoupila. Svět se znovu ponořil do tmy, vlny však nabíraly na síle. Další zařvala, zasyčela a vzdychla, ještě hlasitěji než zarachocení hromu, které následovalo. A další.

Tal, usazený na skále vysoko nad vodní tříští, to všechno netečně sledoval. Pohyboval se jen jeho plášť, vlající mu za zády, vzdouhající se a pleskající v poryvech větru. Staré oči v mladé tváři upřeně hleděly do noci, k zejícímu chřtánu Eryth Mmorgu. Ovál zubatých skal ozářil další blesk. Vlny hladově olizovaly rozeklané stěny, jako by chtěly pohltit každého, kdo se odváží do jejich blízkosti.

Za Talem se nacházelo holé ploché skalisko Taagova štítu. Nic tam nerostlo, dokonce ani zarputilé, jedovaté křoví, které přežívalo jinde v divočině. Obsidiánový povrch byl obroušený dohladka neustálými vichry; dvacet kroků od Tala končil dalším srázem, téměř tak strmým jako ten, nad nímž právě seděl. Dobýt Taagův štít bylo schopno jen málo mužů a ještě méně z nich by se do toho chtělo pustit.

Na severním obzoru za jezírkem náhle prolomila tmou mdlá narudlá záře. Tal počkal, až se mu pročistí zrak, a kmitl očima ke světlu. Signální oheň jako by na okamžik pohasl a pak z něj vykvetla koule jasných oranžových plamenů, ostré světlo v pustině, propalující se Talovi do hlavy. Zalapal po dechu, na chvíli zavřel oči a pokoušel se uklidnit.

Jak dlouho hleděl do hlubin? Příliš dlouho. Zjistili, že utekl, a vyhlásili poplach. Hrud' mu drásla chladná, ostrá bolest, jakou už delší dobu necítil. Strach.

„Vydrž,“ mumlal si, když znovu upřel pohled na rozhněvanou hladinu. „Vydrž.“ Přestože polevil v soustředění, jeho dílo již bylo téměř hotovo.

„Utíkáš, Tal'kamare. Před útekem jsem tě varoval.“ Slova burácela kolem vrcholku hory, jako by nebyla pouhým zvukem, ale čímsi hmatatelným.

Talovi se sevřel žaludek. Otočil se a zapátral očima po svém pronásledovateli.

„Znám pravdu,“ řekl tiše. Teď už ho viděl: byl ještě na druhé straně vrcholku, pomalu se však kradl k němu. Stín, tmavší než ostatní. Stvoření, které tam tak docela nebylo. Jeho mistr.

Tvor ze sebe vyrazil smích, z něhož se Talovi dělalo zle. „Vždyť ty už nevíš, co je pravda. Byl to jen jeden člověk, Tal'kamare. Lhal; sám jsi to tvrdil. Skolil jsi ho za jeho faleš. Vzal jsi jeho hlavu a nabodl ji na kůl. Pověsil jsi ji ke Dveřím Iladrieliným, aby ji všichni viděli! Vzpomínáš si na to?“ Stín se zastavil. Pozoroval Tala. Vyčkával.

Tal zaváhal a dlouze se zadíval do šera.

„Ano,“ zachraptěl. Mistrova přítomnost jako by ho svírala ze všech stran. Chvilí netoužil po ničem jiném než plazit se před svým pánem a prosit ho za odpuštění.

Pak ta chvíle minula a on ze stínu vycítil nedočkavost — a ještě něco dalšího, sotva znatelného. Něco, co u svého mistra nikdy předtím neviděl.

Nervozitu.

Pokračoval v řeči a s každým slovem se mu vracela sebejistota. „Ano,“ zopakoval pomalu, „ale mýlil jsem se. Vydal jsem se po cestě, kterou mi ukázal. Našel jsem důkaz.“ Jeho hlas byl nyní silnější. „Vydal jsem se do Res Karthy. Zeptal jsem se Lythů.“ Mluvil stále hlasitěji. „Vydal jsem se do Studní Mor Aruilu a promluvil si s Hlídačem. Na Rozcestí jsem našel Nethgallu a mučil jsem ji, dokud mi neřekla všechno, co věděla.“ Teď už křičel, konečně ze sebe vypouštěl mnoho let potlačovaný hněv jako hlasitý řev, který jako by se rozléhal po celém Talan Golu i daleko za ním. „Vydal jsem se hluboko pod hory, pod samotnou Ilin Toru. Našel jsem Zrcadlo.

Pohlédl jsem do nich a dozvěděl se jednu věc!“ Odmlčel se, hlasitě oddechoval s tváří zkroucenou v ponurém triumfu. „Jednu pravdu nade všemi ostatními.“

Stín se přikradl blíž, výhrůžně se vztyčil a předstíraná mírnost z jeho hlasu zmizela. „Co ses dozvěděl, Tal'kamare?“ zasyčel posměšně.

Tal se zhluboka nadechl. „Jsi falešný.“ Vyslovil to klidně, se vzdorovitým pohledem upřeným na tmavý obrys. „Naprosto, skrz naskrz falešný.“

Otočil se a mávl rukou dolů k vodě. Nad vlnami se rozzářil jasný modrý kruh, točící se čím dál větší rychlostí. Tal se ohlédl a zjistil, že stín stojí přímo u něj, vyplňuje celý jeho zorný úhel, pouští mu do tváře smrdutý dech. Tvor se zasmál ošklivým, špinavým smíchem, vyjadřujícím pouze opovržení.

„Odsud neutečeš,“ zavrčel. „Přede mnou se neschováš.“

Tal se poprvé po několika letech usmál.

„Mýlíš se. Tentokrát půjdu tam, kam za mnou Aarkein Devaed nemůže,“ řekl tiše.

Udělal krok vzad, přes okraj útesu. Padal.

Stín se přišoural ke srázu a sledoval, jak Tal prochází Branou mimo jeho dosah. Vířící prstenec modrého ohně na kratičku chvíli zaplátl bílou září a pak se rozplynul. Nezůstalo po něm nic, co by potvrdzovalo, že někdy existoval.

Tvor se zadíval na místo, kde býval kruh. Hladina byla nyní klidnější, jako by se nechala usmířit.

Náhle pochopil.

„Vody obnovy,“ zasyčel.

Svět se naplnil jeho křikem.

KAPITOLA 1

Čepel mu shora dolů po tváři rýsovala pomalou čáru ohně.

Zoufale se snažil vykřiknout, ucuknout, ale ruka, která mu zakrývala ústa, mu zabránila v obojím. Neviděl nic než ocel, šedou a špinavou. Teplá krev mu stékala po levé lici na krk a pod košili.

Potom už vnímal jenom střípky.

Smích. Horlý závan vína v útočnickově dechu.

Zmírnění bolesti a křik — nikoli jeho vlastní.

Prosící blasy, přeskakující strachy.

A potom ticho a tma.

Davian prudce otevřel oči.

Mladík chvíli seděl s bušícím srdcem na židli a pomalu dýchal, aby se uklidnil. Potom se odtáhl od stolu, za nímž usnul, a promnul si tvář. Nepřítomně přejížděl rukou po vystouplé jizvě, která mu vedla od koutku levého oka až k bradě. Měla teď růzovobílou barvu. Dávno se zahojila, ale přesto ho rozbolela pokaždé, když se staré vzpomínky pokusily vyplavat na povrch.

Postavil se a protáhl si svaly ztuhlé dlouhou nečinností. Při pohledu z okna se zašklebil. Ze své malé komůrky vysoko v Severní věži měl výhled téměř na celou školu a ve všech oknech pod ním už byla tma. Pochodně v držácích na nádvoří slabě plápolaly a prskaly, z posledních sil se snažily nevyhasnout.

Ztratil tedy další večer. Utíkaly mu mezi prsty mnohem rychleji, než by se mu líbilo.

Davian si povzdechl, upravil stínítko lampy a jal se probírat myriádami knih, bez ladu a skladu rozložených na stole. Samozřejmě už je všechny přečetl, většinu z nich několikrát. Žádná mu nenabídla odpovědi — ale přesto k nim znovu usedl, náhodně si vybral jeden svazek a začal jím unaveně listovat.

Chvíli nato proťalo těžké noční ticho prudké zabušení na dveře.

Davian sebou trhl, pak si z očí odhrnul neposlušnou kadeř vlnitých černých vlasů, přešel ke dveřím a pootevřel je.

„Wirre,“ vypravil ze sebe s mírným překvapením a otevřel dveře natolik, aby jimi mohla projít atletická postava jeho plavovlasého kamaráda. „Co tu děláš?“

Wirr však nevstoupil. Místo obvyklého veselí z něj sálal neklid a Davianovi se sevřel žaludek, když náhle pochopil, proč za ním chlapec přišel.

Kamarádovi jeho reakce neunikla a zasmušile přikývl. „Našli ho, Dave. Je dole. Čekají na nás.“

Davian polkl. „Oni to chtějí udělat hned teď?“

Wirr opět přikývl.

Davian zaváhal, věděl však, že nemá smysl zdržovat. Zhluboka se nadechl, pak uhasil lampu a vydal se po točitém schodišti dolů za Wirrem.

Když vyšli z věže a vykročili kalně osvětleným dlážděným nádvořím, Davian se zachvěl v chladném nočním vzduchu. Škola sídlila v ohromném hradě z darecijské éry, ačkoli původní velkolepost této majestátní stavby vzala částečně za své kvůli všemožným opravám a nesourodým přestavbám provedeným v průběhu posledních dvou tisíc let. Davian v něm žil celý svůj život a znal každý centimetr jeho pozemku — od komůrek služebnictva u kuchyně přes nevysoký masivní palác, kde měli pokoje starší, po každý sešlapaný schod čtyř nepřehlédnutelných šestihranných věží čnicích vysoko k nebi.

Dnes mu však důvěrně známé prostředí škývalo pramalou útěchu. Vysoké vnější hradby se zlověstně tyčily ve tmě.

„Víme, jak ho chytili?“ zeptal se.

„Zapálil si táborák pomocí Esence.“ Wirr zakroutil hlavou; v mdlém světle skomírajících pochodní na stěnách to téměř nebylo vidět. „Nejspíš se jednalo o pouhý pramínek, ale na silnici poblíž byli správci. Jejich Hledače se spustily a...“ Pokrčil rameny. „Před pár hodinami ho předali Taleanovi a Talean to nechce protahovat déle, než je nutné. V zájmu všech zúčastněných.“

„Přesto nebude příjemné to sledovat,“ zamumlal Davian.

Wirr na chvíli zvolnil krok a pohlédl stranou na kamaráda. „Ještě můžeš přijmout Ashinu nabídku, že tam půjde místo tebe,“ poznamenal tiše. „Vím, že teď je řada na tobě, ale... co si budeme povídat, správa k tomu nutí studenty jenom proto, aby nám připomněla, že totéž by se mohlo stát i nám. Určitě si nikdo nemyslí, že takovou připomínku právě teď potřebuješ. Nikdo by ti to neměl za zlé.“

„Ne.“ Davian rázně zavrtěl hlavou. „Zvládnou to. A navíc, Leehim je stejně starý jako Asha. Ona ho zná lépe než my. Nikdo by ji k tomu neměl nutit.“

„To ani nás,“ zamumlal Wirr, přikývl však na souhlas a znovu přidal do kroku.

Prošli východním křídlem hradu až k úřadovně správce Taleana. Dveře už byly otevřené a na chodbu se z nich vylévalo světlo lamp. Davian opatrně zaklepal na dvevní rám a nakoukl dovnitř. Starší Olin jim s vážnou tváří pokynul, ať vstoupí.

„Zavěte za sebou, chlapci,“ požádal je šedovlasý muž a přinutil se k něčemu, co zřejmě pokládal za uklidňující úsměv. „Ostatní už jsou tady.“

Než Wirr zavřel dveře, Davian se rozhlédl po osazenstvu malé místnosti. Byla zde starší Seandra s drobnou postavou, složenou do křesla v rohu. Nejmladší učitelka na škole byla většinou samý úsměv, ale toho večera měla na tváři unavený, odevzdaný výraz.

Přítomen byl samozřejmě i správce Talean, zachumlaný do modrého pláště, který ho měl chránit před chladem. Se zachmuřenou tváří oběma chlapcům mlčky pokývl a Davian mu kývnutí oplatil. Po třech letech ho pořád ještě překvapovalo, že Taleana tyto procesy vůbec netěší. Snadno se dalo zapomenout na to, že Talean ve skutečnosti nechová k Nadaným nenávisť, na rozdíl od mnoha svých druhů po celé Andaře.

Posledním člověkem v místnosti byl Leehim, připoutaný k židli uprostřed místnosti.

Chlapci bylo patnáct let, tedy o pouhý rok méně než Davianovi, kvůli svému poníženému postavení však vypadal mnohem mladší.

Přes oči mu zplihle visely tmavohnědé vlasy, hlavu měl skloněnou a nehýbal se. Davianovi v první chvíli připadalo, že je v bezvědomí.

Pak si všiml Leehimových rukou. Přestože je chlapec měl pevně spoutané za zády, chvěly se mu.

Dveře zapadly a Talean vzdychl. „Zdá se tedy, že jsme připraveni,“ promluvil tiše. Vyměnil si pohled se starším Olinem a pak se postavil před Leehima, aby na něj chlapec viděl.

Všichni mlčky obrátili pozornost k Leehimovi. Chlapec nyní upíral pohled na Taleana. Davian viděl v Leehimových očích hrozný strach, přestože se ho chlapec snažil skrýt, jak nejlépe uměl.

Správce se zhluboka nadechl.

„Leehime Perethare. Před třemi večery jsi odešel ze školy bez Okovu, nevázaný Čtvrtou zásadou. Porušil jsi Dohodu.“ Odříkával ta slova formálním tónem, ale v hlase mu přitom zazníval soucit. „Proto budeš před těmito svědky zbaven své schopnosti používat Esenci, jak žádá zákon. Po dnešním dni už nebudeš bez zvláštního povolení od některého z Tolů vítán mezi Nadanými v Andaře — zde ani nikde jinde. Rozumíš?“

Leehim přikývl a Davianovi na zlomek vteřiny připadalo, že tentokrát by to mohlo mít klidnější průběh než obvykle.

Potom však Leehim promluvil. V jeho situaci dříve či později promluvil každý.

„Prosím.“ Přejížděl pohledem po přítomných, v očích měl úpěnlivou prosbu. „Prosím, nedělejte to. Nedělejte ze mě Stín. Dopustil jsem se chyby. Víckrát se to nestane.“

Starší Olin na něj smutně pohlédl a vykročil k němu s malým černým kotoučem v ruce. „Na to už je pozdě, hochu.“

Leehim na něj chvíli zíral, jako by mu nerozuměl, a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Počkejte. Počkejte, prosím.“ Bezmocně trhal pouty a po tvářích se mu koulely slzy, až musel Davian odvrátit zrak. „Prosím, starší Oline,“ škemral pořád Leehim. „Jako Stín nemůžu přežít. Starší Seandro. Počkejte, prosím. Budu —“

Davian koutkem oka zahlédl, jak se starší Olin sklonil a přitiskl černý kotouč Leehimovi ke kůži na krku.

Přinutil se obrátit pohled zpátky k chlapci, který zmlkl uprostřed věty. Nyní se pohybovaly pouze jeho oči. Vše ostatní bylo strnulé, ochromené.

Starší Olin kotouč na chvíli pustil. Malá kulatá věc držela Leehimovi na krku, jako by ji tam Olin přilepil. Starší se napřímil, pak pohlédl na Taleana a ten zdráhavě kývl na souhlas.

Starší se znovu sehnul a tentokrát se kotouče dotkl jen jedním prstem.

„Promiň, Leehime,“ zašeptal a zavřel oči.

Kolem Olinovy ruky se rozzářila aureola mihotavého světla a vzápětí záře začala proudit po jeho nataženém ukazováku do kotouče.

Celé Leehimovo tělo se roztrásl.

Nejprve se chvělo jen trochu, sotva znatelně, ale pak se prudce zazmítalo, když jeho svaly zachvátila křeč. Talean zlehka položil Leehimovi ruku na rameno, aby se chlapec nepřekotil i se židlí.

Po dalších několika vteřinách zvedl starší Olin prst z kotouče, ale Leehim se pořád svíjel v křečích. Když Davian spatřil, jak se od Leehimových očí šíří tmavé čáry, ošklivé černé žíly plazící se po chlapcově tváři a vysávající barvu z jeho kůže, ucítil v hrdle žluč. Takhle znetvořený bude Leehim po zbytek života.

Potom chlapcovo tělo ochablo. Bylo po všem.

Talean se ujistil, že Leehim dýchá, a pak pomohl staršímu Olinovi rozvázat jeho pouta. „Ten chudák si nejspíš nebude pamatovat ani to, že ho chytili,“ řekl potichu. Zaváhal a zalétl očima ke starší Seandře, která pořád ještě upírala prázdný pohled na Leehimovo zhroucené tělo. „Mrzí mě, že k tomu muselo dojít — vím, že jste ho měla ráda. Až procitne, dám mu jídlo a několik mincí na cestu.“

Seandra chvíli mlčela a pak přikývla. „Děkuji vám, pane správce,“ zašeptala. „Cením si toho.“

Davian vzhlédl ke staršímu Olinovi, který mezitím dokončil svou práci a přistoupil k chlapcům.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se jich, ačkoli jeho otázka byla zjevně určena spíš Davianovi než Wirrovi.

Davian polkl. Vřely v něm emoce, ale přikývl. „Ano,“ zalhal.

Starší mu povzbudivě stiskl rameno. „Děkuji ti, že jsi dnes večer přišel. Vím, že to pro tebe muselo být obtížné.“ Kývl ke dveřím. „A teď se oba běžte prospat.“

Davian i Wirr pokorně sklonili hlavy. Naposledy pohlédli na Leehimovo ochablé tělo a vyšli ze správcovy úřadovny.

Wirr si za chůze unaveně promnul čelo. „Nechceš, abych ti ještě chvíli dělal společnost? Po něčem takovém bych ani náhodou nedokázal hned usnout.“

Davian přikývl. „To jsme dva.“

Do Severní věže se vraceli v zadumaném, ponurém mlčení.

Když se chlapci vrátili do Davianova pokoje, posadili se a nějakou dobu mlčeli.

Potom se Wirr zavrtěl a obrátil ke kamarádovi soucitnou tvář. „Vážně jsi v pořádku?“

Davian na okamžik zaváhal. Pořád ještě se snažil proplout zuřivým vírem emocí, s nímž zápolil několik posledních minut. Nakonec prostě pokrčil rameny.

„Aspoň vím, na co se můžu těšit,“ utrousil. Měl co dělat, aby se mu netřásl hlas.

Wirr zkrivil tvář a pak na Daviana přísně pohlédl. „Takové věci neříkej, Dave. Pořád máš ještě čas.“

„Já že mám ještě čas?“ Jindy by se Davian přinutil k úsměvu, ale dnes večer mu Wirrovo povzbuzování znělo příliš falešně na to, aby to prostě nechal být. „Do Slavnosti havranů zbývají tři týdny, Wirre. Tři týdny do Zkoušek. Pokud se do té doby nenaučím používat Esenci, skončím stejně jako Leehim. Jako Stín.“ Zavrtěl hlavou a hlas mu ztěžkl zoufalstvím. „Tu prokletou Značku jsem dostal před třemi lety a od té doby se nedokážu Esence ani dotknout. Nejsem si jistý, jestli vůbec ještě zbývá něco, co bych mohl vyzkoušet.“

„To neznamená, že bys to měl prostě vzdát,“ poznamenal Wirr.

Davian zaváhal a pak na kamaráda rozmrzele pohlédl. „Můžeš mi naprosto upřímně říct, že věříš tomu, že Zkoušky zvládnou?“

Wirr ztuhl. „Dave, to přece není fér.“

„Takže si myslíš, že je nezvládnou?“ nenechal se odbýt Davian.

Wirr se zakabonil. „Tak dobře.“ Narovnal ramena, pak se předklonil a pohlédl Davianovi do očí. „Myslím si, že Zkoušky zvládneš.“

Jeho hlas byl plný přesvědčení, ale Davian si přesto všiml, jak Wirrovi vycházejí z úst tmavé pramínky připomínající kouř.

„Já to říkal,“ zamumlal Davian.

Wirr se na něj zamračil a pak vzdychl. „Při sudičkách, někdy tu tvoji schopnost vážně nesnáším.“ Zakroutil hlavou. „Hele — já vážně věřím tomu, že máš šanci. A dokud máš šanci, byl bys blázen, kdybys nevyzkoušel všechno, co se dá. Vždyť to přece víš.“

Tentokrát Wirr nelhal a Daviana hryzlo svědomí, že kamaráda dostal do tak nepříjemné situace. Promnul si čelo a ztěžka vydechl.

„Promiň. Máš pravdu. Nebylo to fér,“ uznal, zhluboka se nadechl a donutil zvířené emoce, aby se trochu zklidnily. „Vím, že se mi jenom snažíš pomoci. A nevzdávám se... jen mi docházejí nápady. Přečetl jsem všechny knihy o Nadání, které máme, vyzkoušel jsem každou duševní techniku. Všichni starší říkají, že mé teoretické znalosti jsou vynikající. Nevím, co dalšího bych ještě mohl zkusit.“

Wirr sklonil hlavu. „Nemáš se za co omlouvat, Dave. Něco vymyslíme.“

Chvilí bylo ticho a Davian zaváhal. „Vím, že už jsme o tom mluvili... ale kdybych prostě řekl starším, že vidím, když někdo lže, možná by mi dokázali pomoci.“ Polkl; nedokázal Wirrovi pohlédnout do očí. „Možná by to vzali jinak, než si myslíme. Možná vědí něco, co my ne. To přece není totéž, jako kdybych uměl číst cizí myšlenky.“

Wirr se nad jeho tvrzením na okamžik zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ale je to hodně podobné. Kdyby na to starší přišli, neviděli by v tom velký rozdíl, a Správa už vůbec ne.“ Soucitně se díval na kamaráda. „Sudičky vědí, že nechci, aby z tebe udělali Stín, Dave — ale to by ještě nebylo nic ve srovnání s tím, co by se mohlo stát, kdyby se

k někomu doneslo třeba jen slůvko o tom, co dokážeš. Pokud by je napadlo, že umíš číst myšlenky, označili by tě za Augura — a v Dohodě se naprosto jasně píše, co se stane pak. Starší tě zbožňují, ale v tomhle případě by tě vydali Správě, než bys řekl švec.“

Davian se zamračil, ale pak přikývl. Tento rozhovor vedli už mnohokrát a pokaždé skončil stejně. Wirr měl pravdu a oba to věděli.

„Takže asi zpátky do práce,“ poznamenal Davian a přelétl pohledem hromadu knih na stole.

Wirr se podíval stejným směrem jako jeho kamarád a sraštil čelo. „Nenapadlo tě, že se možná přepínáš, Dave? Víím, že máš starosti, ale vyčerpání ti nepomůže.“

„Musím využít čas, který mi zbývá,“ opáčil suše Davian.

„Ale jestli chceš někdy používat Esenci, potřebuješ spát déle než jednu nebo dvě hodiny denně. Nedivím se, že nedokážeš ani zapálit svíčku. Nejspíš svou Zásobu vyčerpáváš už tím, že tak dlouho ponocuješ.“

Davian unaveně mávl rukou. Tuhle teorii slyšel v uplynulých několika týdnech od mnoha lidí, kteří si o něj dělali starosti, ale Wirr se o ní zmínil poprvé až teď. Potíž byla v tom, že sám Davian věděl, že mají pravdu. Jestliže Nadaný překračoval své tělesné limity, instinktivně při tom čerpal Esenci ze své Zásoby a vynahrazoval tak svému tělu energii, kterou měl získat při spánku. A pokud vyčerpával svou Zásobu, aby se udržel v bdělém stavu, jeho snaha použít Esenci k něčemu jinému byla předem odsouzena k nezdaru.

Tři roky s rozumnějšími návyky mu však nepomohly problém vyřešit. To, co mu bránilo Nadání používat, sahalo hlouběji než pouhá nevyपालost.

Wirr ho chvíli pozoroval, pak si povzdechl a pomalu se zvedl. „No, nehledě na to, jestli se chceš nebo nechceš prospat, já rozhodně ano. Starší Caena ode mě očekává, že dokážu určit hlavní pohnutky alespoň poloviny členů Sněmu, a zítra s ní mám schůzku.“ Pohlédl z okna. „Přesněji za pár hodin.“

„Proč nespíš při nepovinných lekcích o politice? Myslel jsem, že proto na ně chodíš.“ Davian se vyčerpaně usmál, aby dal najevo,